

פרשת בשלח - שבת שירה

אילן במה אברך

בדרך כלל ט"ו בשבט חל בין פרשת בשלח - קריעת ים סוף, לבין פרשת יתרו - מתן תורה. זה בא ללמד אותנו שיהודי, בן תורה, צריך להיות כמו אילן - שיהיה טוב לבריות, שיעשה 'צל' כדי שיהיה נעים לשבת איתו, שישירה אוירה נעימה סביבו, עד שאנשים לא ירצו לקום מהכיסא ומספרת הגמרא: איש אחד שטעה במדבר מסכן, והרגיש מיושב, הנוזלים בגוף שלו עמדו להיגמר. באפיסת כוחותיו הוא הרים את העיניים למעלה, וראה מרחוק נקודה ירוקה. זה נסך בו כוח להחזיק מעמד, כך הוא המשיך עוד מטר ועוד מטר עד שהוא הגיע לעץ תאנים ענק בלב המדבר, עם הרבה פירות ומעיין מים מתחתיו. קודם כל הוא שתה כמה ליטרים של מים, אחר כך הוא קטף דלי של תאנים והתחיל לאכול, עד שבסוף הוא שכב לישון מרוב עייפות. כך הוא נרדם תחת העץ לשלוש ארבע שעות של רוגע. כשהוא התעורר והבין שהוא צריך להתקדם הלאה, היה לו קצת קשה להיפרד מהאילן לכן הוא התחיל לדבר עם העץ - 'אילן, אילן... במה אברך? איזו ברכה אני אברך אותך שתספיק לך? אם אני אגיד לך שפירותיך יהיו מתוקים, זה מיותר כי הם כבר מתוקים. שאני אגיד לך שצלק נאה, צלק נאה מאוד אינך זקוק לברכתי. שאני אגיד לך שיהיו מים תחתך, גם בזה כבר זכית. לא חסר לך כלום, לכן ברכתי אליך - יהי רצון שכל הפירות שיצאו ממך יהיו כמותך'. כלומר שכל הפירות ידעו לגדול במקום שצריכים אותם. במקום יישוב יש הרבה מים ואוכל, לכן צריך ללכת למדברות המסוכנים, איפה שיש רק חול ושמה לגדול ולחכות, שאם אי פעם איזה יהודי יצטרך מים ואוכל, שיהיה לו איך להציל עצמו, זאת באמת ברכה. מה הנמשל? יהודי שרואה שהוא מצליח בחיים, כלומר - שהוא עושה את רצון ה' ומשמח את הבריות, ולכאורה לו חסר לו כלום, מה באמת הוא צריך - שילדיו לא יאכזבו - שתמיד ילכו בדרך שלו.

